

Ze dvou pestrých řek

Poesie | 15.6.2014 @ 22.52

Ze dvou pestrých řek,
co se v jednu spojí
jak zpěv se hobojí,
žestě s klavírem,

vítané jak lék
vznikne nové bdění:
pro svět uvidění
párem očí v něm.

Ze dvou pestrých nití
vzácným perským vzorem
tkán v období skorém
osmi anděly.

Devátý vil kvítí,
desátý přál sbohem,
dva s ním pěli sborem
zpěv bez kapely.

Ze dvou různých přízí
vil se pupečník
jako štíhlý dřík,
na němž koruna.

Světlo Slunce smí vzít.
Šťastně jeho vznik
patř přes obratník,
klenbo dvoulunná!

Kéž mu není hej,
kéž je nesytý
tam, kde nejsi Ty,
Pane v nebesích.

Jeho vystříhej
lstí od necity
a svět spleťtý

kéž jej neděsí.

Ať má srdce jak
z oceánských vod:
v hloubce horký proud,
v mrazu tvrdý led.

Naostří mu zrak,
by směl rozetnout
švy gordických pout
přímo v jejich střed.

Stvoř mu ve břichu
tříkrát kuráže,
ať se ukáže
vskutku dobro v něm.

Když se pohřichu
celý se umaže,
kéž se odváže být
pravým člověkem.

<http://selah.diet/poesie/ze-dvou-pestrych-rek/>